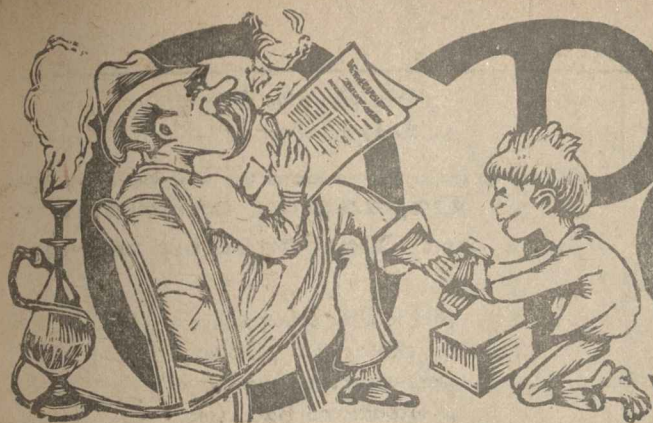

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΓΓΡΗΓ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Ἰράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κα εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρῃ—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κα κα ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐπὶ τοῦ Μάρτη,
μηνὸς ἀντάρτη.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Ἐβομήντα καὶ πέντε καὶ χίλια,
ψηφισμάτων σωροὶ σὲ ζεμπίλια.

Τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίνων καὶ τὸ Στέμμα τῶν Ἑλλήνων.

Ποῦ πᾶς, μωρέ, τρεχάτος;

Συνωμοτεῖ τὸ κράτος.

Ποῦ πᾶς;

Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.

Θὰ σοῦ τὴν καταφέρω.

Ποῦ πᾶς, βρε γουρλομμάτη;

Πηγαίνω' στὸ Παλάτι.

Νὰ κάνης τί;

Νὰ σώσω

Τὸ κράτος, μπουρλοτιέρη,

κι' ὑπόμνημα νὰ δώσω

στοῦ Βασιλεῖ τοῦ χέρι.

Καιρὸς κατορθωμάτων,

σπουδαίων θυσιών,

καιρὸς ὑπομνημάτων

καὶ συνωμοσιῶν.

Καιρὸς κρυφῶν ἐμίλων

καὶ μυστικῶν δακτύλων,

κι' ἐγὼ, ποῦ τὴν φυλὴ μας θαυμάζω τὴν ζευζέκα,

μόνος καὶ μὲ τοὺς φίλους μου

κυττάζω τοὺς δακτύλους μου,

κι' αἰσθάνομαι μὴ λύπη γιὰτ' εἶναι μόνον δέκα.

Μέσ' ἀπὸ καφφενεῖα

μικρά τε καὶ μεγάλα

βλέπω κι' ἐγὼ, κεφάλαια,

τὴν κάθε Συντεχνία

νὰ πηλαλῇ μὲ βόγγους

κι' ὑπομνημάτων ὄγκους.

Ποῦ πᾶτε, Συντεχνίαις;... μοῦ λένε: 'στὸ Παλάτι...

ἀλλὰ γιὰτί, τοὺς λέω, δὲν πᾶτε' στὸν Κορφιάτη;

Δὲν πᾶτε' στὰ Κουβέρνα, δὲν πᾶτε' στὴς Βουλαῖς,

κι' ἐκεῖ τῆς συμφορᾶς σας νὰ πῆτε τῆς πολλαῖς;

Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα

θεσμῶν καὶ Συνταγμάτων

πῶς μεθ' ὑπομνημάτων

τραβάτε' στὴν Κορώνα;

Μέσα σὲ τόσαις συμφοραῖς καὶ σοβαροὺς κινδύνους

πῶς πᾶτε' στὸν ἀνεύθυνο κι' ὄχι' στοὺς ὑπευθύνους;

Ἄν ἤμουν Βασιλεῖς ἐγὼ θάλεγα σ' ὅλους τέτοια:

Ὅσοις βουλευτὰς πηγαίνετε ποῦ κάνουν τὰ ρουσφέτια.

Αὐτοὶ τὰ πάντα συζητοῦν,

μόνον αὐτοὶ νομοθετοῦν,

αὐτοὶ τὰ κάνουν ὅλα.

Καὶ σεῖς, παιδιὰ, χωρὶς αὐτοὺς

τοὺς ρήτορας τοὺς τορνευτοὺς

τινάζετε τὰ κῶλα.

Γιὰτί, τεχνία μου πτωχά,

ὅτ' Ἀνάκτορά μου τρέχετε;

μὴ γιὰ τὰ μάτια μοναχά

τοὺς βουλευτὰς τοὺς ἔχετε;

Σεῖς τοὺς κάνετε μονάχοι γιὰ νὰ γίνωνται φωστῆρε

καὶ πατέρες καὶ σωτῆρες.

Σεῖς τοὺς κάνετε, παιδιὰ,

νὰ σᾶς σώζουν εἰς τοὺς σάλους

τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,

καὶ' στὴν ἀναπαραδιά.

Σεῖς τοὺς κάνετε μονάχα... πῶς λοιπὸν σ' αὐτοὺς δὲν πᾶτε;

μὰ προσέρχεσθε μὲ πόνον

ὅτὸν ἀνεύθυνον τὸν θρόνον

καὶ τὰ στέφνα σας κτυπάτε;

Εἰς αὐτὸν τὸν κυκεῶνα

τί νὰ κάνη κι' ἡ Κορώνα;

Κι' ἂν τὰ δέχησθε εὐσεβῶς, στοὺς πατέρας τὰ Παλάτι,

σὰν δὲν θέλουν οἱ πατέρες, πῶς μπορεῖ νὰ γίνη κατὶ;

Κάτσε' στ' αὐγὰ σου, θὰ μοῦ πονήγῃ τέτοια μὴν ἰδρώνης,

κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουνε δὲν πρέπει νὰ φυτρώνης,

κι' ἂν θέλῃς' στὸ Ρωμαῖκα καλὰ νὰ τὴν περάσῃς

ποτέ σου νὰ μὴ δράσῃς.

Στὴν δρᾶσιν τοῦ Κουδέρνου καὶ τῆς δεδηλωμένης
μὴ χώνης τὴν οὐρά σου,
ἀνεύθυνος νὰ μένης
μὲ γεῖά σου, μὲ χαρά σου.

Καμμιά μὴν ἔχῃς ἔννοια,
κὶ ἐκεῖνοι ποὺ χουν γένεια
ἄς ἔχουν καὶ τὰ κτένια.

Κὶ ἔταν σοῦ πῇ κανεῖς
μὲ μούρη λυπημένη
πῶς τρώει μόνο φάδα.

Εἰπέ του προσηγνής:
μάρε, στὴν δεδηλωμένη
τοῦ Παρλαμέντου τράδα.

Ἀπὸ τὸν μέγαν θρόνον καὶ τὸν ἡλιοστάλακτον
μάλασσε μακαρίως τὸν κόσμον τὸν εὐμάλακτον,
καὶ τοὺς συνεσταλμένους, μὰ καὶ τοὺς ἀσυστόλους,
εἰς τὴν δεδηλωμένην παράπεμπέ τους δλους.

Ἄλλως, ἂν σηκωθῇς ποδᾶρι γὰ πατήσης
καὶ λόγον μᾶς ζητήσης,
κὶ ἂν θέλῃς Ἀναξ δρῶν
νᾶσαι καλὰ καὶ σώνει
ἵστὸ κράτος τὸ παιδρὸν,
ποῦ πάντας ἐξισώνει.

Ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος
αὐτῆς τῆς Ρωμηοσύνης
ἵστὸ τέλος θ' ἀπομείνης
ὑπεύθυνος σὺ μόνος.

Αὐτὰ θὰ μοῦ φωνάζουν οἱ Συνταγματολόγοι
μὲ μάτι πυρωμένο,
καὶ γύρω σκυλόλογι
θὰ σκούζῃ πεινασμένο.

Κὶ ἐγὼ ποῦ λὲς ἀκούων τὸν κοπετὸν τοῦ κόσμου
καὶ δλέπων ὑποδράζον τὸ τῆς Βουλῆς Ἡφαίστειον,
δρᾶν ἢ μὴ δρᾶν; θὰ λέγω μὲ σκέψιν μοναχὸς μου...
ἐδῶ σὲ θέλω τώρα, καὶ ντάτις ντὶ κουέστιον.

Τάχα κὶ αὐτοῦ κὶ ἐκεῖνου
τὸν ὀδυρμὸν ν' ἀκούσω,
καὶ σ' ὄλους τοῦ κινδύνου
τὸν κώδωνα νὰ κρούσω;

Ἡ σὼν ὑπομνημάτων καὶ τῶν χαρτιῶν τὴν πλάσιν
νὰ κρᾶξω διατόρως: εἰρήν' ὕμιν καὶ πᾶσιν,
ἢ τῶν κειμένων νόμων ἀκολουθῶν τὸ ρεῦμα
κὶ αὐτῶν πρεσβεύων μόνον τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα,
νὰ τὴν ἐξαποστείλω χλωμὴν καὶ πεινασμένην
εἰς τὴν δεδηλωμένην;

Πῶς θέλω νὰ φανῶ σωτὴρ μηδεὶς ἀμφιβαλέτω...
καὶ τῶρ' ἄς ὑποθέσωμεν, καὶ μὲν Περικλέτο,
πῶς εἶμαι Βασιλεὺς ἐγὼ, καὶ σὺ λαὸς πῶς εἶσαι,
ποῦ γὰρ φυλλοπηδήματα συχνὰ παραπονεῖσαι.

Ἐλα σ' ἐμὲ γονυπετῆς
ὑπόμνημα νὰ δώσῃς.

κὶ ἔτσι νὰ μάθω τί ζητεῖς
κὶ ἂν ἔχῃς ἀξιώσεις.

Παράστασις φανταστικὴ καὶ Σαιξπηρεῖως τραγικῆς.

(Φασουλῆς ὁ ψωραλέος,
ὁ γελοῖος τῶν γελοίων,
προσποιεῖται μεγαλεῖον
πρωτοστάτου Βασιλέως,
κὶ ὁ φτωχὸς ὁ Περικλῆς, ποῦ τὸν τρῶν τὰ καφφενεῖα,
προσποιεῖται τὸν λαὸ καὶ τὴν κάθε συντεχνία.)

Π. — Βασιλεῖ μου, θάρρος πέρνω
μὲς στὴν παραζάλη μου,
κὶ ὑπομνήματα σοῦ φέρνω
γὰ νὰ δῇς τὸ χάλι μου.

Κυβερνήσεις, Παρλαμέντα,
κάνουν' κουτουροῦ κουδέντα
καὶ μιλοῦνε βερσεῖ.

Κὶ ἔνα μοναχὰ μᾶς μένει
κλαίοντες κὶ ἀπηλπισμένοι
νὰ προσπέσωμεν εἰς σέ.

Σὺ λυπήσου μᾶς μὲ πόνον...
κόκκαλα μᾶς ρίχνουν μόνον
κὶ αὐτοὶ τρῶνε τὰ ψαχνά.

Κὶ ἡ πενία μέσα σ' ἄλλα
κὶ ὑπομνήματα μεγάλα
κατεργάζεται συχνά.

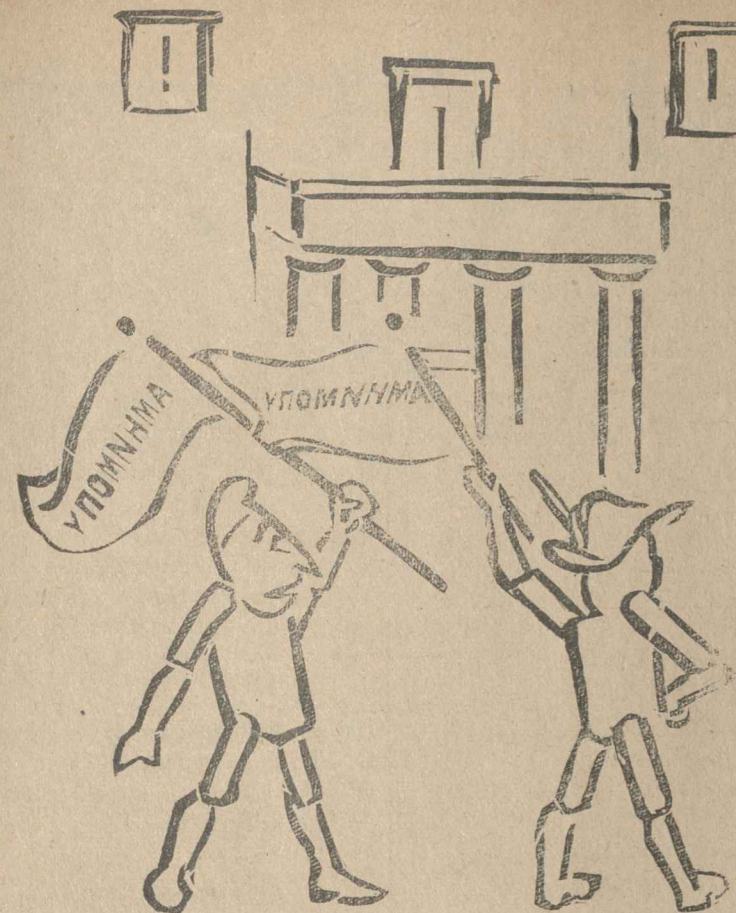
Ἐλα σῶσε μὰ χαρὰ τὸν λαὸ σου, λαοσώστη
ποῦ τὸν λένε κουνενὲ καὶ τῆς Μιχαλοῦς χρεώστη.
Κύττα γύρω σου πενίαις,
ψώρα κὶ ἀναπαραδιά...
Φ. — Βρὲ καλῶς σ' τῆς Συντεχνίας,
βρὲ καλῶς στα τὰ παιδιὰ.

Κὶ ἐγὼ λυποῦμαι τὸν λαόν, τὸν τόσον προσφιλῆ
ποῦ κὶ ὑπομνήματα γεννᾷ τὸ μέγα του κρανίον,
ἀλλ' εἶναι καὶ Κυβερνήσεις, ἀλλ' εἶναι καὶ Βουλὴ,
καὶ Γερουσία λειτουργοῦν εἰς ἔδρας καφφενεῖων.

Γνωρίζω τὰ πολλὰ δεινοπαθήματα,
πονὸν τὰς Συντεχνίας, τοὺς ἐμπόρους,
καὶ δέχομαι εὐχαρίστως ὑπομνήματα,
μὰ σύρετε, παιδιὰ, στοὺς βουληφόρους.

Π. — Σὺ σῶσε τὸν κυρίαρχον σὺν ἡρώς,
αὐτοὶ γὰρ μᾶς δὲν δίνουνε δεκάρα,
τρεις ὥραις ρητορεύουν γὰρ τὰ κάρρα
κὶ ὄλοι καρροδρομοῦν ἀπὸ ρυτῆρος.

Φ. — Ἄν τὸν Θρόνον ἀγαπάτε
στοὺς πατέρας σας νὰ πᾶτε.
Τὶ τοὺς ἔχει ἐκεῖ πέρα; γὰρ νὰ τοὺς λιθοβολῇτε
στὸν καιρὸν τὸν ἐνεστώτα,
καὶ νὰ τοὺς ἐπαπειλῇτε
μὲ ρουκέταις καὶ μπουρλότα;

Ἄρατε πύλεις, ἄρχοντες, κὶ ἐρχόμεθα τρεχάτοι
νὰ δώσωμεν ὑπόμνημα τῆς ὥρας σ' τὸ Παλάτι.

Μὲ τὰ μάτια βουρλωμένα
νὰ μὴν ἔρχεσθε σ' ἐμένα
σὺν καρδοστακισμένοι.

Κὶ ἂν πονῶ γὰρ σὰς καὶ σκάνω,
ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάνω;
σύρτε στὴν δεδηλωμένη.

Μὴ σ' αὐτὴν μᾶς στέλλῃς, Ρήγα,
καὶ δὲν εἶναι προκοπὴ...
Δύστηνε λαέ μου, σίγα...
κόσμον φέρ' ἡ σιωπὴ.

Ὁ καθεὶς τὰ δόντια τρίξει,
καὶ μεγάλα μεθ' ἡμῶν
κατὰ φρένα καὶ θυμὸν
κάθε τόσο μερμηρίζει.

Ἄκου ρήτορας στωμύλους...
ὄλοι λὲν ἀχρηματία
πῶς μαστίζει σωματεῖα
καὶ συνωμοτῶν ὄμιλους.

Μὲς στὸν τόπο τὸν βερέμη,
ποῦ τοῦ λείπουν χρήματα,
ὄλοι μ' Ὀδλεμὰ καλέμι
γράφουν ὑπομνήματα.

Ὅμιλοι κὶ ἐδῶ κὶ ἐκεῖ
μὲ παμπάλαιο βρακί
καὶ μὲ τρυπὸ σιδαλέτο,
προσκαλοῦνε μυστικοὶ
κάθε ρέκτη Περικλέτο,
ποῦχει ἐβλίνο στιλέτο.

Ἄνδρες, γέροντες καὶ παῖδες
μὲ λευκαῖς καὶ μαύραις τρίχες
μυστικὰ σὲ καφφενέδες
κρυπτοῦν μαστίχας,
ὄδες καὶ κονιὰν δοιμὸ
κὶ ἀπὸ τοῖπουρα ζουμί.

Κὶ ὅταν ἐρχονται σ' ἐμὲ, πέρνουν ὑφὸς, πέρνουν τόνον
νέων Ἀριστογαιτόνων,
κὶ ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστη συγκροτοῦν κρυφὸς ὄμιλος
καὶ πεντάψας ἀράτου δλέπουν φοβεροὺς δακτύλους.

Φ. — Λαετράν τὸ κράτος σου, μεγάλο τὸ νομὰ σου...
δέχομαι κάθε ψήφισμα καὶ πᾶν ὑπόμνημά σου,
κὶ ἀφοῦ τὸ μελετήσωμεν
κὶ ἀφοῦ τὸ συζητήσωμεν,
τότε τραλὰ τραλὰ καλὸ...
λαε μὲ κάνεις καὶ γελῶ.

Π. — "Αναξ, ὦ τόσα μέμηλε, λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται,
θέλησε χεῖρα καὶ σ' ἐμᾶς νὰ τείνης δοηθείας....

Φ. — Τέτοια ψηφίσματα ἄλλοτε θαρρῶ πῶς δὲν ἐγράφατε
καὶ μήτε σεῖς δὲν ἤρχεσθε στὸν Θρόνον ἀπ' εὐθείας.

Π. — "Ομῶς σήμερ καθένας, κυδερνῶντος τοῦ Κορφιάτη,
ἀπ' εὐθείας τοὺς καὶ μούς του θὰ τοὺς λέγῃ στὸ Παλάτι,
κι' ὅπως πληθὸς μελίσσων καὶ μυιάων ἀδινάων
ἔτσι τοῦ λοιποῦ κι' ἐδῶ κόσμος θ' ἄρχεται πεινάων.

Φ. — Καλῶς ν' ἄρχετ' ἐδῶ πέρα
νὰ μοῦ λέγῃ καλημέρα
καὶ νὰ τὸν παρηγορῶ...
τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμπορῶ.

Π. — Γιὰ κύττα καὶ σὺ
τὰ δόλχα τὰ μπέλιχα,
καὶ τόσα βαρέλιχα
γεμάτα κρασί.

Κανεῖς δὲν τὸ θέλει,
κανεῖς δὲν πουλᾷ,
καὶ μὲς στὸ βαρέλι
ξυνίζει, χαλαῶ.

Γιὰ ρίξε τὰ μάτια
σὲ κάθε πραμμάτεια,
ποῦ μένει στὸ ράφι,
σὲ κάθε συνάφι,
ποῦ ψήφισμα γράφει.

"Αλλοίμονον κι' οἱ μοι
φωνάζουν στὴν Κύμη,
φωνάζουν στὴν Κάρυστο.

Θρηνοῦν — ὦ μένα! —
κι' αὐτὸ σὲ κανένα
δὲν φαίνεται εὐχάριστο.

Τὶ κρίσις δεινὴ...
γιὰ κύττα τοὺς ὄλους
νωθροὺς, ἀργοσχόλους,
πανὶ μὲ πανί.

Λυπῆσου κι' ἐκείνον
καὶ τοῦτον τὸν ἔμπορα,
ποῦ σκούζει μὲ θρήνον·
ὦ μόρες! ὦ τέμπορα!

Πᾶς ὅστις ἐσφρίγα
νωθρὸς ἐκοιμήθη,
κι' ἐπίτρεψε, Ρήγα,
ὅτ' ἀσχόντα πλήθη;

Μαζί σου νὰ κλαῖμε
μακρὰς προσπάθειας,

κι' ἐμεῖς νὰ τὰ λέμε
μὲ σὲν ἀπ' εὐθείας.

Φ. — Νᾶρχεσθε σὺν πατριῶται
νὰ τὰ λέμε πότε πότε.

"Οταν κ' ἀπποτε καὶ σ' ἄλλους τῆς ψυχῆς σου λὲς τὸν πόνο
ἐλαφρόνεσαι ἰγνάκι κι' ὁ μισὸς σοῦ μένει μόνο.

Π. — "Ἡ γλυκεῖα παρηγοριά σου θ' ἔλθῃ βάλσαμο σ' τοὺς πόνο
Φ. — "Ὁ κυρίαρχε, τὰ πάντα μὴ ζητῆς ἀπὸ τοὺς Θρόνους.

Μὲ καὶ μὲ κι' ἐγὼ μεγάλο
ὅσ' τῇ Βουλῇ σὲ παραπέμπω...
Π. — "Ἀμμ' αὐτὴ δὲν εἶναι γι' ἄλλο,
μοναχὰ γιὰ πασσατέμπο.

Φ. — "Ἄλλως δὲν ἔμπορῶ νὰ κάνω...
τοῦτο μὲ τὸ παραπάνω
χίλιαις δρῶ φοραῖς σοῦ τῶπα...
μὴν τὸ λησμονῆς καὶ σῶπα.

Βρὲ καλῶς σ' τῆς Συντεχνίαις, ἃς στρωθοῦν δαφνῶν κλαδιά.

Π. — Κλείνομε τὰ μαγαζιά μας κι' ἔλα πάρε τὰ κλειδιά.

Φ. — Καὶ γιὰ τῶν κλειδιῶν τὸ δῶρο σ' ἄς εὐχαριστῶ πολλὰ,
μὰ δὲν εἴμ' ἐγὼ κλειδοῦχος... νὰ τὰ πάτε σ' τῇ Βουλῇ.

Κι' ἡ σεπτὴ τῶν λόγων μάννα,
ἡ κοινῶς γλωσσοκοπάννα,
ποῦναι πάντοτε προστάτις
ὅτ' ἀ μεγάλα ἔξαφνικά σας,
νὰ σ' ἄς δώσῃ τὰ κλειδιά της
καὶ νὰ πάρῃ τὰ δικά σας.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
ν' ἀνταλλάξετε κλειδιά,
ὥς ποῦ ν' ἄβρετε, παιδιά,
τοῦ μεγαλοῦ σας τὸ κλειδί.

Π. — Τὶ καλὰ ποῦ μᾶς τὰ λές,
κι' εἶναι πάντα πρὶο καλαῖς
ἐνὸς Ρήγα συμβουλαῖς.

Πάλι μᾶς τὰ πες καθαρά...
ὕπνο δὲν ἔδρισ' ἡ συμφορά,
τρεμουλιαστὰ σ' τῇ ράχῃ
Ἀδγερινὸς φωτοβολεῖ,
κι' ἀκόμη σκούζουν σ' τῇ Βουλῇ
πατέρες καρρομάχοι.

Φ. — Αὐτοὶ φρουροὺν βασιλικά καὶ λαϊκά προνόμια...

Π. — Σὲ προσκυνούμε...

Φ. — "Στὸ καλὸ... κι' ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπέτυχ' ἐστὶν Παρνασσὸν ἐν τόσῃ ποικιλίᾳ
τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως μιὰ πρώτη συνουσία.